

[Az éj, mint őrbódé...]

Az éj, mint őrbódé, kívül talán
tarka, de belül fekete,
fojtogató, strázsálok, s zászlóként remeg
mellettem asszonyom lélegzete.

Az alvó Európában szorongva
virrasztok, és ha ásítózom,
mintha temető nyílna, sírkövek
csillognak tompán: fogsorom.

Miért szorítom össze számat?
El ne széledjenek a holtak
kísérteni? De hát mi halt belém, s mi foszlik el,
ha a kakasok felrikoltnak?

Miért állok itt, nem is tudom már
Mit őrzök képzelt posztomon.
Mint meglazult gomb, úgy fityeg
sorsom, Hazám, kabátodon.

K.n. / 197? / WM KGY 2013.18.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)